

Az Úr rabszolgája

Kit Mays

Valea Draganului, 2021. augusztus 17.

Jelenések 1,1: „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása (lelepleződése), amelyet adott neki az Isten, hogy megmutassa rabszolgáinak, amiknek meg kell lenni gyorsan, és megjelentette és elküldte az Ő angyala által, rabszolgájának, Jánosnak” (Vida-ford.).

Ez a kijelentés tehát az Úr rabszolgájának, Jánosnak adatott, és az Ő rabszolgáinak szól a legfőbb rabszolgától, a mi Urunktól, Jézus Krisztustól. Az Ige azt mondja, az Úr emberekhez lett hasonlónak, rabszolgai formát vett fel (Fil 2,7). Ezt a levelet pedig az Ő rabszolgáinak írja, az Ő szeretetből való rabszolgáinak, akik átadták önmagukat az Úrnak.

Te az Ő rabszolgája vagy? Tudjátok, különbség van rabszolga és hívő között. Minden rabszolga hívő, és Isten arra vágyik, hogy minden hívő rabszolga legyen, de a kettő nem ugyanaz. „Higgy az Úr Jézusban és üdvözülj.” Az Ige azt mondja a Róma 10,9-ben: „Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülj (megtartatol)”. Isten azt szeretné, hogy mindenki üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Ha még nem vagy hívő, ha nem vagy keresztény, és elég idős vagy ahhoz, hogy megértsd, amit mondom, figyelj rám: Nem kell úgy kimenned innen, ebből a teremből, hogy nincs üdvösséged. Hidd el, nem lenne jó neked, ha úgy mennél ki innen, hogy nincs üdvösséged. Ma van az üdvösség napja a számodra, ha elfogadod. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.

Hanem rabszolgának lenni több, mint pusztán hívőnek lenni. Nem is jól fejeztem ki, hiszen nem kicsinylem le azt, ha hívő valaki. De arról beszélek, hogy ez valami több, mint hívőnek lenni. Mert hívőként több ajtó is nyitva áll előttünk, mint pusztán az üdvösség ajtaja.

Különbség van a rabszolga és a tanítvány között is. Jó tanítványnak lenni. Emlékeztek, hogy két tanítványról van említés a János 1-ben. Egyiküket Andrásnak mondja, a másik, úgy hiszem, János volt – János ugyanis nem nevezi meg őt. Evangéliumában János soha nem nevezi meg saját magát. De minden esemény alkalmával ketten vannak, Bemérintő János két tanítványa, akik Krisztus tanítványai lesznek, Jézus tanítványai.

Arra lettünk elhívva, hogy tanítványok legyünk, és tanítványság nagyon sok mindent megkövetel. A Lukács 14,26-ban azt mondja az Ige: „Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli apját és anyját, feleségét és gyermekeit, fiútestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom.” Azt is mondja, hogy senki nem lehet a tanítványom, aki nem mondott le mindenéről, amije van. Ez nagyon szigorú. A tanítvány olyasvalakit jelent, aki az Úrtól tanul. De az Úr valami mást mond: „Ha valaki a tanítványom akar lenni, tagadja meg magát, vegye föl a keresztjét, és kövessen engem.”

Testvérek, jó tanítványnak lenni. Az Úr mindnyájunkat arra hív, hogy tanítványok legyünk. De egy tanítvány valaki másnak a tanítványa is lehet. Rabszolgának lenni többet jelent. A tanítványságra való elhívás egyetemes: „Ha valaki...” Isten az embereket üdvösségre hívja, Isten az embereket tanítványságra hívja. De testvérek, Ő sosem hív embereket arra, hogy a rabszolgái legyenek. Ez ugyanis szívbéli dolog.

Ma nincs időnk hosszabban belemenni abba, hogy mit jelent rabszolgának lenni, de az apostolok, Jakab és Pál, Péter és Titusz mind rabszolgának mondták magukat, illetve annak nevezi őket az Ige. Ez több, mint pusztán szolgának lenni, aki bérért dolgozik. Több, mint köteles szolgának lenni, aki eladta magát egy időre azokért a javakért, amelyekre abból az árból szert tehet. Testvérek, ez annál is több, mint hű szolgának lenni! Több, mint szolgának lenni, több, mint hűséges szolgának lenni. Epafrászt az Ige a Kolossé 1,7-ben szeretett rabszolgatársnak és Krisztus hű szolgálattelvőjének nevezi. Pál Tükhikoszra a Kol 4,7-ben így utal: „a szeretett testvér és hithű szolgálattelvő (diakónus) és rabszolgatárs az Úrban”. De a rabszolgaság nem korlátozódik csupán az apostolokra. Mindenki előtt nyitva áll, akinek szíve vágya az, hogy önmagát fenntartás nélkül, teljesen az Úr Jézusnak adja.

Van nálunk egy kifejezés, melyet még gyerekkoromban tanultam. Amikor valaki egy tanyát vagy bármilyen ingatlant mindenestül, tokkal-vonóval megvett, úgy mondták, hogy „zárral, készletekkel és hordóval”. Nálatok léteznek ez a kifejezés? A zár jelenti a kulcsot az ajtóhoz és mindenhez, ami a házban van, a bent lévő dolgok összességéhez. A készletek a magtárakat, az éléskamrákat, a jószágokat, a háziállatokat jelenti. A hordó pedig, még az esővíztároló hordó is ugyanúgy benne van az összes többi dologgal együtt. Az Úr rabszolgája akarsz lenni? Add Neki a zárat, a készleteket és a hordót, azaz adj át Neki maradéktalanul mindent!

A 2Mózes 21,1-6-ban és az 5Móz 12,1-6-ban olvashatunk a rabszolgák törvényéről. Amikor az evangéliumokat vagy az apostoli leveleket olvassuk, figyeljük meg, a levelek elején mennyien mondják magukról, hogy rabszolgák. Figyeljük meg azt is, hogy amikor egy rabszolga egy másik rabszolgáról beszél, azt mondja, „rabszolgatársunk”. Amikor mindent átadunk Krisztusnak, egy társközösségbe lépünk be. Ez nem zártkörű; nem zártkörűbb annál, mint amikor valaki másokkal együtt önként jelentkezik, hogy kitakarítsa a termet, ahol összegyűlünk. Közösségünk van azokkal, akik ezt csinálják, de ez inkább funkciót (tevékenységet) jelent, semmint pozíciót (helyzetet).

Arról van szó, hogy olyasmit érthetünk meg, ha rabszolgák vagyunk, amit nem érthetünk meg akkor, ha nem vagyunk azok. Sokunk számára a Jelenések könyve lezárt könyv, ijesztő, zavarba ejtő. De nem az Ő rabszolgáinak! Legyenek bár nagyon értelmesek vagy nem annyira értelmesek, az Úr rabszolgái meg tudják érteni, mert ez nekik íratott. Ha az Ő rabszolgája vagy, és nem érted, hadd javasoljak valamit. Olyasmi ez, amit – mint alighanem a legtöbb mindent –, Stephen Kaung testvérünktől tanultam. A Jelenésekben azt mondja az Ige, hogy a Jézus bizonyágtétele a próféta szelleme. Rabszolgaként ne próbálkozzunk a Jelenéseket ábrázolni, tanítványként ábrázolhatjuk. Nem becsülöm le azt, ha valaki megpróbálja megérteni mindazokat a titkokat, melyek a Jelenésekben ki lettek jelentve az időkről és az időszakokról. De azt mondom, hogy ez a könyv nem az Úr tanítványainak íratott, hanem az Ő rabszolgáinak. És ha megértjük a Szellemet, melyben ez íratott, megkapjuk a magunk részét belőle.

Ugorjunk most előre, bár ez a rész is nagyon fontos. Vissza fogok térni ehhez, mert akarok beszélni az Úr Jézus neveiről és címeiről a Jelenések könyvében, de majd egy másik alkalommal. 38 különböző nevet és címet számoltam össze (néhány újra tegnap este bukkantam), és ezek közül 24 cím a Jelenések első három fejezetében található. Egy kicsit azért foglalkozom velük. Testvérek, nagy haszna van ezekről a nevekről és címekről gondolkozni, mert annyira sokatmondóak. Ha az Úr rabszolgái vagyunk, ezek táplálnak minket.

Az elmúlt éjjel, valamikor hajnaltájt nem tudtam aludni, és ez nyugtalanított – mert az volt bennem, hogy másnap így fáradt leszek, és elalszom a bizonyágtételek alatt. A bizonyágtételek pedig ugyanolyan fontosak, mint az összejövétel egyéb részei. Épp annyira táplálók és egészségesek, mint ennek az összejövételnek akármelyik része. Nehogy vissza merészeljük tartani a

bizonyágtételünket, elmulasztván azt, hogy tápláljuk rabszolgatársainkat! Hiszem, hogy bölcs dolog imádkozni a Szent Szellem teljes kiáradásáért és a Szent Szellem teljes visszafogásáért, amikor megosztjuk egymással ezeket. Azok a bizonyágtételek, melyek leginkább táplálnak, gyakran nem a leghosszabbak vagy a legdrámaibbak.

Most csak felolvasom a listámat, de ki-ki készítsen sajátot magának!

- Jézus Krisztus az első a Jel 1,1-ben
- Ő a hű tanú – Jel 1,5
- elsőszülött a halottak közül – Jel 1,5
- az első és az utolsó – Jel 1,8.11.13
- a Mindenható – Jel 1,8
- Az Úr Isten, „aki van, aki volt és aki eljövendő” – Jel 1,8
- A föld királyainak Fejedelme – Jel 1,5 (Amikor a kormány miatt aggódunk, amikor körülöttünk lévő vezetők miatt aggódunk, jó emlékezetünkbe idézni, jó a szívünkben tudni, hogy Ő a föld királyainak Fejedelme.)
- Az Alfa és az Omega – Jel 1,8.13
- Az Emberfia – Jel 1,13
- Aki halott volt, de él – Jel 1,13-18 (Amikor úgy érzed, meghaltál, amikor az életedre tekintesz és azt mondd: Már jó ideje halott vagyok, nincs élet bennem... – A te Urad az, aki él, pedig halott volt, Ő életet ad neked!)
- Aki a hét csillagot a kezében tartja – Jel 2,1
- Aki a mécstartók között jár – Jel 2,1

Álljunk meg itt, és olvassuk tovább a Jelenések 2,1-től. De testvérek, gondolkozzatok el ezeken a neveken, mert ezek számotokra vannak. Igen, kijelentés rejlik a névben, ma nem fogunk erről beszélni, de oly sok kijelentés van itt, amelyik ránk, a helyzetünkre illik! Olyanok, amelyek megítélnek, de nagyon helyes módon. Olyanok, amelyek próbára tesznek, és amelyek megerősítenek. Csináljatok saját listát, nincs szükségetek az enyéimre! Kutassátok ki ezt a témát, mint a béreaiak! A rabszolgá nemeslelkűségét jelenti, hogy utánajárjon ezeknek a dolgoknak.

Jelenések 2,1: „Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, aki a jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany mécstartó között jár”.

A hét csillagot megmagyarázza az Ige: ezek a hírvivők, a küldöttek; ők a hét gyülekezet angyalai. Ők azok, akikkel az Úr üzenetet küld a gyülekezetekhez. Gyakorlatilag ezek lehet, hogy a gyülekezetekben élnek, és szerintem így is van. Lehetnek esetleg mások is, akik eljönnek a gyülekezetekhez, de bizonyosan vannak közöttetek olyanok, akiknek van üzenetük Istentől, és rendszeresen elhozzák a számotokra. Hát nem jó dolog, hogy az Úr Jézus ezeket a kezében tartja? Ő az, aki irányít; és az Övé az üzenet. Tűnhet ez tökéletlennek, tűnhet úgy, hogy nem nemes és nem csodálatos, de az Úr az, aki ezeket a hírvivőket a kezében tartja. Ezek Istentől való angyalok, ami egyszerűen azt jelenti, küldöttek – ami pedig annyit tesz, hírvivők. Ő pedig az, aki a hét mécstartó között jár. Ez nem nehéz, hiszen azt mondja, hogy a hét mécstartó a hét gyülekezet. Hát nem jó tudni, hogy a mi Urunk, Jézus most, éppen most is a mennyben a mécstartók között jár?

Tudjátok, testvérek, hiszem, hogy mindannyian, akik megmenekültünk, tudjuk, hogy az Úr Jézus meghalt értünk, hogy szeret minket, hogy Önmagát adta értünk, hogy közbenjár értünk, hogy Ő a mi nagy Főpapunk. Gondoltok, testvérek, a gyülekezetre is? Gondoltok arra, hogy Ő szereti a

gyülekezetet és Önmagát adta érte? Gondoltatok-e valaha arra, hogy Ő most a mennyben van, és áldását árasztja ki a gyülekezetre, vezérli és óvja őt? Persze, hagyott itt férfi- és nőtestvéreket, hogy gondját viseljék a gyülekezetnek, mert azt akarja, hogy felnövekedjünk az Ő teljességébe, Aki a teljessége mindennek mindenekben. De soha nem mond le arról a felelősségéről, hogy gondját viselje a gyülekezeteknek.

Oly sok félelmünk van a gyülekezetekkel kapcsolatban, nekem is oly sok félelmem van. De az Úr az, Aki a gyülekezetek között jár és megítéli őket, nem azért, hogy kárhoztassa, hanem hogy megkaphassák azokat a folt nélkül való ruhákat, amelyek a szentek (többességben!) igazságos cselekedetei, azért, hogy tökéletes és szeplőtelen legyen, ránc és minden efféle nélkül. Amikor körbenézünk a testvérek között, akikkel összegyűlünk, azt látjuk, hogy a gyülekezet tiszta és folt nélküli, ránc vagy efféle nélkül való? Ha igen, javasolom, használjuk a szemünket is, ne csak a képzeletünket. Ez nem így működik a Földön.

Meghasad a szívünk, amikor nem rendjén mennek a dolgok? Nagyon helyes, az ilyesmitől fájnia is kell a szívünknek. Tehetetlennek érezzük magunkat ahhoz, hogy helyrehozzuk a dolgokat, pedig azt akarnánk, hogy rendben menjenek? De nem vagyunk tehetetlenek! Imádkozhatunk, kérhetünk, tekinthetünk a mennyre, jöhetünk gyengeségben. Voltunk néhányan olyan gyülekezetekben, melyek nincsenek többé, melyek Istenből születtek, de végül látszólag elpusztította őket az ellenség. Így van? Gondoljátok, hogy az tényleg elveszett? Dehogyan! Az a testvér, aki ki nem állhat téged, akivel most nehézséged van, akivel az Úr igazi munkát végzett benned, hogy építse az Ő házát – ezek nem teszik semmissé azt a munkát, ami el lett végezve! Minden, ami Krisztusból való, megmarad! Az Úr azt mondta: „Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”. Ami Őbelőle való volt, azt az Úr fogja, és elhelyezi abban a Városban. Azt jelenti ez vajon, hogy félvállról vehetjük az építést, és elbogatellizálhatjuk, hogy hát ha ez nem működik, akkor csináljunk valami mást? Szerintem itt ebben a teremben senki sem balga ennyire. Egyetlen rabszolga sem érezne így. Az ellenség a kétségbeesésbe kergetne minket ezzel. Az Úr a gyülekezet áldott reménysége, és Ő a mecstartók között jár nagy Főpapként.

Itt megállok, testvérek, nem azért, mert befejeztem, hanem mert elég volt belőlem ennyi mára. Valamint elegendő most ezzel az adaggal megbirkóznunk, amelyet én hoztam ma, de holnap lesz még belőle több is.

Ó, testvérek, vegyétek el, ami adatott nektek; vegyétek el, ami adatni fog nektek! Ha ki van lyukasztva a fületek, ahogyan a rabszolgának mindig kilyukasztották a fülét Mestere ajtajánál egy árral, az is elegendő lenne. De mindannyian fogadjuk be mindazt, amit Ő ma ad nekünk! Ne mindenféle szorongással, hanem nagy gyönyörűséggel vegyük magunkhoz, és osszuk meg egymással. És amint jobban megismerjük egymást, és megosztjuk egymással emberi mivoltunkat, Krisztus gazdagságát is osszuk meg egymással ma. Ámen.

